

Lieve, lieve Zjuuleman,

Het gebeurde alweer zoveel jaren geleden. Je was nog vrij jong maar ik herinner me de dag, de school en het kindergezicht alsof het gisteren was. In een klasje van het tweede leerjaar was jij er met al je charme weer eens ingeslaagd om een jongen over zijn angst voor honden heen te helpen. Plots stak een acht-jarig klasgenootje haar vinger op. Het meisje had tranen in haar ogen. Ik vroeg haar of ze ook bang was of misschien had ze verdriet?

“Neen”, antwoordde het kind. “Ik heb tranen van geluk. Zjuuleke is wel een héél speciale hond. Hij is zo lief, nu hoeft mijn vriendje niet meer bang te zijn. Je kan zo zien dat jij en Zjuul erg veel van elkaar houden!”

Natuurlijk zag ik je graag maar pas toen, op dat moment, realiseerde ik me echt hoe graag ik jou wel zag. Ik was niet ik en jij was niet jij, ik en jij dat waren wij. Vanaf dat moment noemde ik je niet meer Pipo, je was mijn “Zjuuleke special.”

“Kan je die ook opeten?” vroeg een jongen tijdens een ander schoolbezoek. Als dat eens kon...

Vele jaren later werd je opa Zjuul, maar je bleef even speciaal. Bedankt voor de prachtige veertien jaar en acht maanden dat wij jou baasjes mochten zijn. Het was een waar voorrecht om jou leiband mogen vast te houden, om jou in ons leven te mogen hebben. Ik word niet ik, jij wordt niet jij, we blijven voor altijd wij!

Op 02 oktober 2014, is ons Zjuuleke Special zachtjes heengegaan. Hij was waar hij zijn hele leven wou zijn, zo dicht mogelijk tegen zijn baasjes aan...

Nog een allerlaatste dikke knuffel van je baasjes,
een allerlaatste kwispelgroet van Emmelotje en Jitske
maar ik weet zeker ook een lieve groet van de ongeveer tweeëndertigduizend kinderen bij wie jou vrolijke kwispelstaart ooit een glimlach toverde.